

IN PACE IN IDIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS.

PASSER INVENIT SIBI DONUM

ETTURTUR NIDUM ALTARIA

XV. ÉVF. 1914. 2. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZE GÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephaneum nyomda r. t.

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

FLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPOLO TUO.

QUI FRUMENTUM ECCE AGNUS DEI

ECCE PANIS ANGELORUM FACTUS CIBUS VIATORUM VERE PANIS FLORUM

ELECTORUM CONSERVASTI. CUJUS NON SUM DIGNUS...

A budapesti központi Oltáregyesület választmánya.

Igazgató: Kántor Károly prelátus, apát, kir. udvari plébános, I., Vár, Palota-tér; elnöknő: őgróf Pallavicini Edéné, I., Vár, Verbőczy-u. 23. sz.; társelnöknő: Marie de Jérusalem anya, főnöknő, IX., Üllői-út 75. sz.; másodelnöknő: Kiss Aladárné, VIII., Múzeum-körút 41. sz.; választmányi tagok: gróf Almássy Dénesné, IX., Erkel-u. 15. sz.; özv. dr. Bangha Istvánné, Nyitra; Cziráky Lujza grófnő, IV., Ferenciek-tere 9.; Cziráky-Almássy Erzsébet grófné, IV., Váci-u. 48. sz.; Fehérváry Celesztin, VIII., Rökk-Szilárd-u. 22.; Fel-mayer Vilma, VIII., Baross-u. 44. sz.; Ghiczy Ida, V., Sas-utca 11. sz.; Györy Teréz grófnő, IV., Szép-u. 4. sz.; özv. Heinrich Ferencné, VIII., Üllői-út 32. a.; özv. gróf Korniss Miklósné, VIII., Baross-u. 10.; özv. Návay Kálmánné, I., Istenhegyi-út 40. sz.; báró Orosdy Fülöpne, VI., Damjanich-u. 12.; Pálffy Anna grófnő, VIII., Eszterházy-u. 44. sz.; özv. Reviczky Gáborné, Esztergom; Szogyény-Marich Júlia, Székesfehérvár, Kégl-u. 14. sz.; Török Hermin grófnő, Szobránc; özv. báró Vécsey Józsefné, VIII., Rökk-Szilárd-u. 24. sz.; Vécsey Eszter bárónő, VIII., Rökk-Szilárd-u. 24. sz.; Zichy Lujza grófnő, Pécs.

A budapesti központi Oltáregyesület terjesztői.

Az I. kerületben: Baresa Andrásné, Abel Jenő-u. 13.; Karkés Málvin, Tigris-u. 2. sz.; Lorenz Adél, Palota-tér; Miskó Józsefné, Árpád-u. 13. sz.; özv. báró Skerlecz Károlyné, Skerlecz Casa bárónő, Uri-u. 64. sz.; Szabó Lajosné, Fehérvári-u. 16. sz.; özv. Zubriczky Józsefné, Naphegy-u. 1. sz.; Kántor Vilma, Kántor Erzsé, Pauler-u. 2. sz.; Heckelsmüller Gizella, Kaszinó-u. 2. sz.; Páyer Istvánné, Naphegy-u. 13. sz.; özv. Weiss Gyuláné, Logódy-utca 29—31. sz.;

A II. kerületben: Blaskovics Ida, Oszlop-u. 23.; Gervay Lujza Erőd-u. 4.; dr. Jambrikovics Lászlóné, Ébl Miklós-tér 5. sz.; Knapp Konstancia, Toldy Ferenc-u. 30. sz.; Lutter Nándorné, Fő-u. 42. sz.; Rosner Ferencné, Ébl Miklós-tér 2. sz.; özv. Zuber Kálmánné, Csaba-u. 12. sz.; Balonyi Ilona, Nyúl-utca 8. sz. Révay Olga, II., Batthányi-u. 2.

A IV. kerületben: Finta Róza, Veres Pálné-u. 27. sz.; Fischer Róza, Városház-tér 4. sz.; Hellebronth Berta, Királyi Pál-u. 4. sz.; Novák Mártonné, Ferenciek-tere 2. sz.; Tausch Hermin, Borz-u. 1. sz.

Az V. kerületben: özv. Aigner Gyuláné, Rudolf-rakpart 9. sz.; Hámov Józsefné, Dorottya-u. 1. sz.; Papp Jánosné, Árpád-u. 6. sz.; Perczel Crescence, V., Vécsey-u. 5. sz.

A VI. kerületben: Kraemer Gézané, Rákóczy-út 10. sz.; özv. Lafrankó Jánosné, Erzsébet-körút 58. sz.

A VII. kerületben: Harer Gyuláné, Bajza-u. 14. sz.; Kluzatsek Rezsőné, Vörösmarty-u. 10. sz.; Madaras Józsefné, Rákóczy-út 53. sz.; Steiner Mártonné, Egressy-út 96. sz.; Peterdy Alice, Király-u. 102. sz.

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: Főmélt. dr. Csernoch János hercegprimás szentbeszéde. — Dr. Hoós József: A veszpréme gyházmegyey oltáregyileték viszonya a budapesti központi Oltáregyilet-hez. — Haldcsy Endre: Szent áldozáskor (Költemény). — Lukácsy István: Örök-lámpa. — Dr. T. J.: Örökimádás ciboriumának képei. Szűz Mária. — Történelmi-tár. Tlndr Kálmán: Farsangi szentségimádás. — Eucharisztikus élet a pozsonyi szent Ferenc harmadrendben. — Gyakori szentáldozás. Rovatvezető: Reviczky Aladár íómunkatára. A papok buzgótsága és a hívek vágya. — Jézusom, örömn. Rovatvezető: Dr. Szyllaba Emil. A szentek az oltárnál. — Euch. Szövetségék. Erzsébet főhercegnő ő császári és királyi fensége. — Tanácsosok. — Feslő bímbók. Alvinczy Peti karácsonya. — Mária Radnai csoda. — A jubileumi búcsu. — Róptében a nagyvilág körül — Egyesületi élet. — Irodalom. — A budapesti központi Oltáregyilet választmánya és terjesztőnl. — Kimutatás.

Főmélt. dr. Csernoch János hercegprimás szentbeszéde.

Mondotta jan. 18-án a legn. Oltáriszentséget engesztelő kilenced végén az Örökimádás-templomban.

SZENT BERNÁT, az egyház mézesajkú doktora és Jézus legszentebb nevének költője, azt mondja abban a szentbeszédben, amelyet ma Jézus legszentebb nevének ünnepén olvas az egyház a breviáriumban, hogy neki semmiféle beszéd nem kedves, amelyet Jézus neve nem fűszerez, és hogy száraz minden eledel, amelyet át nem jár Jézus szentséges nevének édessége. Mily kedves lehet előtte a mi ájtatosságunk, amely nemcsak Jézus nevének szól, hanem legszentebb testének van szentelve, amelynek minden egyes részét nemcsak Jézus nevének említése fűszerezi, hanem egyenesen Jézus valóságos testének és vérének dicsőítése és imádása.

Imádása és tisztelete a lélek eledelének, amely maga az az édesség, amely Jézus nevében rejlik. A léleknek forró vágyával jövünk a mai ünnepen a legízesebb lelkieledelelhez, mert annak közelségében ébred a lélek igaz értékének öntudatára.

Mikor fárasztó munka, gyötrő gondok és aggodalmak után megjelenünk az Oltáriszentség előtt, mindig hallani véljük az Úrnak figyelmeztető szavát: «Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, lelkének pedig kárát vallja? Mi váltságot adhat az ember a lelkéért?» (Máté 16, 26.) Megdöbbenő hatásuk van ezeknek a szavaknak. Lehűtik az ember minden szenvedélyét, kijózanítják minden elő-

ítéletből s nyugott határozottsággal föltárják a valót, hogy nekünk tulajdonképen egy igaz és maradandó értékünk van: *a lelkünk*, amelyet meg kell mentenünk, amelynek föntartó és tápláló eledele maga az Úr Jézusnak teste és vére. A modern ember olyan, mint az a győztes király, ki diadalmas csapatai élén büszkén, boldogan akart bevonulni kényelmes otthonába, de a tömegből valaki rákiáltott: Mentsd meg lelkedet! s — a király elborult, szomorú lett, érezte lelkének nehéz terhét, nem tudott örvendeni semminek. A modern ember rengeteg fáradtsággal munkálja anyagi jólétét, műveli a tudományt, fejleszti a kulturát, menti az emberi életet orvosi képzettséggel, rendőrséggel, jóléti intézményekkel; de amikor nagy erőfeszítések után élvezni akarja kulturájának javait, feléje hangzik a figyelmeztetés: Mentsd meg a lelkedet! Akár a lelkiismeret mélyéből, akár kívülről jön is ez a kijózanító hang, az embert megzavarja s elveszi a kultura édes ízét. Magábaszállásra indítja s rávezeti a szomorú tapasztalatra, hogy az utolsó évtizedek lázas munkája a lélek jogait és értékét nem vette figyelembe s azért a lelket elsorvasztotta. Az embert kiüresítette s az öntudat nélkül haladó áramlatnak pusztá eszközévé tette. Ezek után nem csoda, ha a gyöngye, erőtlen lélek szükségét szenved s mint a száraz föld az eső után, úgy áhítozik megfelelő táplálék után. Azért a lélek gondozása és művelése a legsürgősebb feladat.

Ezt a feladatot végzi az Oltáregyesület, amely az Oltáriszentség tisztelésének emelésével és gyakori szent áldozással közelebb hozza Krisztust a lélekhez s ezzel kiemeli, mintegy szemmel láthatólag mutatja a léleknek méltóságát s a lélekért folyó munkának értékét, mert a léleknek eledele maga az Úr Jézus Krisztus s váltsága az Üdvözítőnek érette kiöntött legszentebb vére. Az oltár, a legméltóságosabb Oltáriszentség két kultura elválasztó vonala. Amint a zsidók elhagyták Krisztust, mikor a lélek eledeléről beszélt, mert ők csak testi eledelt és csak anyagi világot ismertek; s amint az apostolok épen az Oltáriszentségben találták meg a lélek végtelen értékének bizonyítékát s a lélek kiművelésének, a bensőséges egyéni élet kifejlesztésének egyedül hatásos eszközét: úgy ma is az oltár a próbakő, a mely megállapítja, hogy a világ gyermekei az égnek ajándékát, azt az egy talentumot, amelyet kaptak — a lelket a földbe, a húsba, vérbe takarják; míg viszont az oltár vonzza és hívja azokat, akikben a lélek igényei és vágyai megszólalnak, akik a lélek értékét fölismerték, akik azt megtenni, sőt kamatoztatni akarják. Mert csak az Úr Jézus maga tudja a lélek éhségét kielégíteni s csak az Isten Fiának drága vére mentheti meg a lelkeket. «Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, annak örök élete vagyon.» «Aki pedig nem eszi az Ember fiának testét és nem issza az ő véré, nem lesz élet öbenne.»

Amint akkor, amikor Krisztus a Kálvária hegyén a kereszten füg-

gött, senki a lelkére gyakorolt hatás nélkül a kereszttel nem állhatott, úgy most az oltár mellett senki egykedvűen el nem mehet. Föltartóztatja őt az Üdvözítőnek hangos kiáltása: Ti is el akartok menni? Ti is el akarjátok hagyni az örök élet forrását? Amint ott a kereszttel előtt megnyilatkozott az emberek gondolkodása, itt az oltár előtt is színt kell vallani. Vagy meg kell vallani az Urat szent Péter apostollal: Uram, hová menjünk? Mi tudjuk, hogy az örök élet igéi Tenálad vannak, vagy megkeményedett szívvel a veszedelembe rohanni. De ki tudna az Üdvözítő hívásának ellenszegülni, ki tudna oly érzéktelen, oly lelketlen lenni, hogy amikor belekerült az Üdvözítő szeretetének büvkörébe, amikor a léleknek eledele és váltsága önként kínálja magát, kiszakítaná magát erőszakkal s az öngyilkos elszántságával rohanna a halálba? Helyesen, a lélektan törvényeinek, az emberi szív érzelmeinek megfelelőleg cselekszik tehát az oltáregyesület akkor, amikor mindent elkövet, hogy a hivatott az oltár elé hozza s azután az oltárszekrény isteni lakójára bizza a többi, aki a lelkeket magának megnyeri.

A lelkek szeretetének iskolája az Oltáriszentség.

Xavéri szent Ferenc az Oltáriszentség előtt tanulta meg a lelkeket becsülni. Azért vándorolta be kimondhatatlan szenvedések között a világot s mikor az első pogány gyermeket megkeresztelte, aki nemsokára azután meghalt, így kiáltott föl: «Minden fáradságom megtalálta már a jutalmát». Az Oltáriszentség nagy szentei mind örömmel adták volna oda életüket, ha csak egy lelket tudtak volna azzal megmenteni. A szent papok az oltárról szívtak lelkesedést, annál az isteni Üdvözítőnél, aki a lelkekért legtöbbször áldozott s aki a lelkek apostolait annyira becsüli, hogy nem hívja őket többé szolgálóknak, hanem barátainak. Ennek a barátságának az ereje hajtotta Borromei szent Károlyt, páli szent Vincét, szalézi szent Ferencet kimondhatatlan fáradalmakon át, ez üzte szent Adalbertet és szent Bonifácot még öreg korukban, hogy a legveszedelmesebb munkaköröket válasszák s vérüket onthassák. Azért, akinek vérét annyiszor itták az Újszövetség oltára előtt.

S mennyi lelket térítettek meg azok a szent nők, akik nem mehettek ugyan ki apostoli munkára, de az Oltáriszentség előtt imádkozva, kérték a lelkek számára a megtérés kegyelmét. Genuai szent Katalinról olvassuk, hogy az ő imádsága annyi embert vonzott a templomba, hogy három pap alig győzte a gyónásukat meghallgatni. Lám, egy jámbor szentségimádónak könyörgése három papnak adott szakadatlan munkát. Mekkora eredményeket érhetünk el, ha a szentségimádók százai és ezrei egy egész országban, a magán és nyilvános kápolnáknak, a templomokban ostromolják az oltáron jelenlevő Ur Jézust, hogy a lelkeket magához vonzza! Azért az oltáregyletek munkája megbecsülhetetlen és megmérhetetlen

áldások forrása, mert toborozza, összehozza a szentségimádók jól elrendezett csapatait, amelyeknek kérelme bizonyára meghallgatásra talál, mert az Úr megígérte: akármit kértek az Atyától az én nevemben, azt megadja nektek.

Mint a főváros főpásztora, a legnagyobb lelki örömmel és vigasztalódással látom, milyen sikereket érnek el ebben a templomban azok az apostoli lelkek, akik az Oltáriszentség előtt örökös imádással engesztelik a lelkek legfőbb pásztoraát a főváros lakóinak számtalan bűneiért és isteni kegyelmébe ajánlják a híveket, akiket az élet ezernyi tarkasága csábít el és tart távol Krisztustól. Biztos vagyok benne, hogy a lefolyt kilenced alatt ismét sok lélek érezte a kegyelem érintését. Eljöttek ide, ahol ártatlanok térdreesnek előttük s könyörögnek nekik, hogy könyörüljenek meg lelkükön. Istenről nevezett szent János többször térdreborult a bűnösök előtt s kérte őket, hogy térjenek meg a bűn útjáról. Ugyanezt teszik az oltáregyletek szentségimádó tagjai. Az Úr előtt térdelnek ugyan, de a bűnösök, akik érzik imádságuk erejét, megszegyénülve nézik az értük való megalázódást, amely hangos figyelmeztetés a megtérésre.

Sokat dolgozik az egyház a lelkek javáért. Dolgozik a templomokban, az iskolában, a társadalmi egyesületekben, a családban, a nagy nyilvánosság előtt és a magányban. Sok munkatársa van az egyháznak e munkában, de igazi munkatársai az egyháznak csak azok, akik munkájok végcéljául tényleg a lelkek javát tüzték ki. Más célt az egyház nem akar ismerni, más hivatása nincs a földön. Az én országom nem e világból való, mondja Krisztus Urunk, s utasításul adja híveinek: keressétek mindenek előtt a mennyek országát és az ő igazságát.

Az egyház minden heroizmusa, minden türelme, minden szenvedése, minden bátorsága a lelkek szeretetéből fakad. Ezt a szeretetet pedig állandóan élesíti és erősíti benne a legméltóságosabb Oltáriszentség, amely az örökkévalóság mélységéből hozza az egyház számára az erőt s ezekkel az erővel örök érvényű munkát végeztet vele. Plinius írja, hogy látott egy fát, amelynek törzsébe a legkülönbözőbb gyümölcsfajok voltak beoltva. Kora tavasztól késő őszig hozott gyümölcsöt. De a fa csakhamar kimerült. Nem győzte a sokféle ágat táplálni s a sok gondal ápolat fa kiszáradt. Az egyház ehhez a fához hasonlít. Hatalmas törzséből a tevékeny erények hajtásai nőnek ki. Gyümölcsöt hoz minden időben. De nem szárad ki soha, mert végtelen az ő erőforrása: az Oltáriszentség. Minden munkának a nyoma elvész a földön. Az idő nagy folyama alatt a természet erői nivellálják mindazt, amit emberi kéz alkotott, de örökké megmarad az, amit a lelkekért tettünk. Birodalmak és kulturák egymásra omlanak, de minden egyes lélek örökké él, amely az

Oltáriszentség előtt megjelent s az evangéliumi százados imádságát ismételte: Uram, csak egy szóval mondjad s meggyógyul az én lelkem. Jó-cselekedet az is, ha ideiglenes életünket jóvá és széppé tesszük, ha országok sorsát bölcsen intézzük, ha tudásunkat gyarapítjuk, ha az ember testi életét védjük, ápoljuk, boldogítjuk: de elmulik ez a világ és az ő dicsősége. Egyetlen egy az okvetlenül szükséges, az, hogy a lelkünket az örökkévalóság számára megmentsük. «Keressétek az Istent és élni fog a lelketek.» (Zsolt. 68, 33.) Azért az oltáregylet minden tevékenység között a legjobb részt választotta, amely el nem vétetik tőle, azaz amelynek érdemei nem maradnak itt a földön, hanem elkísérik az embert az örök Biró elé.

A veszpréme gyházmegyei oltáregyletek viszonya a Budapesti Közp. Oltáregyesülethez.

Előadta dr. Hoós József veszpréme gyhm. oltegy. igazgató, az oltáregyl. igazgatók országos értekezletén.

BUDAPESTI Központi Oltáregylet méltóságos elnökének felszólítására vállaltam a megtisztelő megbízást, hogy a m. t. értekezet előtt néhány szót mondjak a veszpréme gyházmegyei oltáregyletek viszonyáról a budapesti központi egyesülethez. S itt mindjárt az elején ki kell jelenítenem, hogy ennek a felszólításnak készséggel tettem eleget. Örültem, hogy egyszer a nyilvánosság előtt is köszönetet mondhatok azért a jóakarató támogatásért, melyben a Központi Oltáregylet bennünket eddig részesített, másrésztől meg úgylátom, hogy mi, akik a periferiákon élünk, nem érezzük az élet hullámveréseit oly mértékben, mint a nagyváros, magunkra hagyatkozva sokszor a pusztában bolyongunk céltudatlanul. Keresnünk kell a kapcsolatot egymás közt, hogy az élet lüktetése a központból, a fővárosból, mint egy delejes áram szétmenjen a legtávolabb fekvő egyesületbe is, hogy ott is elevenséget, tetterőt, buzgóságot váltson ki. Hogy ez az eszme testet öltson vagy legalább a lelkekben mielőbb megérlelődjön, célja e felszólalásnak s hacsak egy szemernyivel sikerül is a kitzűött célhoz ügyünket közelebb vinni, úgy érzem, nem hiába veszem igénybe a m. t. értekezet szives türelmét.

A történelem az élet mestere, így tanítottak bennünket az iskolában. A történelem, a multa visszapillantás vezet rá, hogy csak az összeműködés, az összetartás létesíthet tartós eredményeket. Így voltunk mi is a veszprémi egyházmegyében, ahol az Eucharistia tiszteletének érdekes nyomaira akadunk. Az 1798-iki Bajzáth-féle, majd később az 1816. évben kelt templomlátogatási okmányok egyikében-másikában

feljegyezve találjuk, hogy az illető plébániák területén fennáll az Örökimádás-társulat az Oltáriszentség tiszteletére. Részletesebb felvilágosítások a társulatról azonban hiányzanak. Úgy látszik, ezeknek maradványai még *Lókúton*, egy bakonyi községben, meg *Mindszentkállán*, egy zalamegyei községben — s talán egyebütt — eddig fennállott örökimádásegyesület. A jó zalai nép, meg a világtól régebben elzárt Bakony jobban megtartotta a tradíciókat s a jámborabb családok hagyományaiiban élt a mult emléke még a gyakorlatban is, amennyiben meghatározott napokon rendszeren az éjeli órákban imaórát tartottak a szentségi Üdvözítő tiszteletére. Többet az idő rövidsége miatt nem sikerült megtudnom mibenlétükről.

Az újabb idők eucharisztikus mozgalma összefügg a Budapesti Központi Oltáregylet megalakításával. Az akkori mozgalmakban a veszprémi egyházmegye területéről résztvett báró Fiáth Ferencné akai lakos, aki az eszmét a fővárosból saját falujába is magával vitte. Így alakult meg 1859 vagy 1760-ban az akai oltáregylet báró Fiáthné buzgólkodására. A legöregebb társulati tagok még ma is emlegetik, hogy a 60-as években 3—4 társulati tagnak báró Fiáthné egy kis kocsit bocsátott rendelkezésére, amely elé csacsit fogva házról-házra jártak és gyűjtöttek az oltáregylet céljaira búzát, rozst és egyéb terményt. Az értékesített eleségből befolyt összeget részben a budapesti központba küldték, részben alapítványt tettek belőle, mely a mai napig is fennáll. Kamatait az egyik verzió szerint a község két legjobb erkölcsű leánya, a másik szerint a legények kapják. Báró Fiáthné után jámbor leánya vette át anyja örökét, de az öregség már őt is megtörte, a régi hagyományokból már csak kevés él.

Ugyanezen báró Fiáthné férje később főispán lett Veszprémben. A vallásos hölgy itt is folytatta Akán megkezdett működését. A főispáni lakás állandó találkozási helye volt Veszprém előkelő hölgyvilágának, ahol nem haszontalan tereferéről járt a beszéd, hanem ahol kézimunkáztak az euch. Krisztus dicsőségére, ahol vallásos felolvasásokat tartottak a lelkek művelésére. Boldogult Jánosi nagypréposttól hallottam, hogy ő is többször megfordult a háznál s felolvasásokat tartott, néhai Palotai nagypréposttól pedig épen a napokban mondották nekem, hogy egy vagy két ízben lelkigyakorlatot is tartott az oltáregyleti úrnők részére. Fiáthné távozása után az egyesület fennállott a 90-es évek elejéig — bár nem az első intenzitással — azután feledésbe ment. Fiáthné nemes, előkelő, jámbor személye volt az összekötő kapocs az egyesület tagjai között, akinek hiányát hamarosan meg is érezték, mert mint oldott kévc, szét-hullott a szép reményekre jogosító társulás. Az oltáregyesület akkori tagjai igaz kegyelettel szólnak a volt elnöknőről, a tagok jámborságáról, tevékenységéről.

Mikor 1895-ben a központi oltáregylet kezdeményezésére az egyes egyházmegyékben megalakultak a vidéki fióktársulatok, a veszprémi egyházmegyében is bizonyos élénkséget tapasztalunk. Sorban alakulnak a falvakban a helyi egyesületek. De ez az élénkség úgylátszik, csak az első lelkesedés szalmalángja volt, mely lassan-lassan alábbhagyott, évről-évre kevesebb lett az adományok összege, de a kérvények száma is, utójára ez utóbbiak egészen elmaradtak.

Az egyházmegyei eucharisztikus mozgalmak új lendületet ezelőtt három éve vettek. A veszprémi hölgyek kezdeményezésére ismét életre keltették hamvaiból a régi oltáregyesületet. Az érdeklődés általános volt városzerte, úgyannyira, hogy a nem is népes, vegyes vallású Veszprémből hamarosan 300-an jelentkeztek a felvételre a társadalom minden rétegéből. Azóta ez a szám lassan bár, de állandóan növekvőben van.

A veszprémi központi egyesület megalakulása az egyházmegye több részében visszhangra talált. Két évre a veszprémi mozgalmak után követte példánkat Kaposvár városa 700 taggal, megalakult a fióktársulat még Nagykanizsán, legujabban Pápán, továbbá több falusi plébánián, az egyik helyen pláne több mint 500 taggal. Ez időszerint az egész egyházmegyében, 43 községben, 27 plébánia területén 4141 taggal szerepel az oltáregylet, több helyen az alakulás most van folyamatban. Ennyi szív imádsága s a nyomán fakadó nemesebb élet ugyebár mégis jelent valamit az Eucharisztia tiszteletében?

Szervezetünket illetőleg a veszprémi oltáregylet úgy szerepel, mint egyházmegyei központi egyesület. A helyi viszonyoknak megfelelő külön alapszabályok szerint működik, melyeket az egyházhatóság megerősített. Az egyesület élén áll az igazgató, elnök, alelnök, továbbá a tisztikar, az ügyek vezetésében segítségül van a választmány. Ügyeit egészen önállóan intézi. Vannak rendes, alapítótagjai, ez utóbbiak adományai egyesületi alaptőkeként gyümölcsözőleg kezeltetnek. A befolyó tagsági díjak, bibornok megyéspüspök úr és a székeskáptalan évi ajándékai s egyéb adományok a veszprémi oltáregylet jövedelmei. Ezek alapján állapítatik meg az évi költségvetés, az egyházaknak nyújtandó felszereléseket ennek keretén belül készítik úrnőink. Az imaórákat kiki magánosan végzi, akinek ideje nem futja, az a közös havi szentóra alatt. A készített tárgyakból a munkaév végén kiállítást rendezünk.

Az egyházmegye területén létező oltáregyületek kapcsolatban vannak a veszprémi központtal. Így a kaposvári egyesület, bár ügyeit szintén függetlenül intézi, mégis annyiban kötve van, amennyiben az általa készített tárgyakat csak azoknak az egyházaknak adományozhatja, amelyek nevében a veszprémi központhoz folyamodások érkeztek. A falusi társulatok kérvényeiket, adományait Veszprémbe küldik. Ide

terjesztik a tagok névsorát, innen kapnak tagfelvételi lapokat, az oltáregyleti fióktársulat megalapítására minden útmutatást a veszprémi központ ad. A tagok névsorát nyilvántartja, a fióktársulatok megalakítását szorgalmazza, ellenőrzi, vajjon a kérvényező egyházakban van-e fióktársulat s ha nincs, mikor alakul meg. Az egyházmegyei kérvényekben foglalt szükségletekről a kimutatást az egyházmegyei igazgató megküldi Kaposvárra. Kaposvár ad, amit tud. A további hiányokat Veszprém pótolja. Amit a két egyesület nem nyújthat, azt adja a Budapesti Központi Oltáregylet, ahova a kaposvári és veszprémi megállapítás után a kérvények szintén felmennek. Ennek a támogatásnak fejében Budapestre küldjük a vidéki társulatok adományait. Ez az elmúlt 1912/13. munkaévben 811 koronára rúgott s mi ennek ellenében kaptunk a budapesti központtól körülbelül 3000 korona értéket. Ez így ment viszonylagosan az előző években. A mi egyesületeink is adtak 3000 korona értékű felszerelést, tehát összesen kaptak az egyházmegyei szegény egyházak 6000 koronát nem pénzben, hanem értékben. Amikor ezt a plébános urak a körlevélben olvassák s hivatkozva erről felvilágosítják — nálunk több helyen szokás — kell, hogy arra a meggyőződésre jussanak, hogy az oltáregylet nemcsak kér, hanem nyújt is s talán többet, mint amit viszontkap. És hogy ennyit adhatunk, abban nagy része van a Budapesti Központi Oltáregylet igazán jóakarató támogatásának.

Azt olvastam a multkor az Egyházi Közlönyben, hogy a belgiumi oltáregyletek mind szervezve vannak s ennek a szervezettségüknek köszönhetik azt a fényes eredményt, amelyet eddig elértek. Nálunk is virágnak az enemű társulatok, úgylátszik azonban, hogy belefulladásba, az erők szétforgácsolódásba, az eredmény sokszor nem látszik. Eddigi tapasztalatomra támaszkodva, tisztelettel arra kérem a megjelent oltáregyleti igazgató urakat, lépjenek kapcsolatba a Budapesti Központi Oltáregylettel, miként mi. A központ önállóságukat nem érinti, munkásságukat feleslegessé nem teszi, sőt fokozza, a kölcsönös érintkezés az egyesületi életet pedig mozgalmasabbá teszi. A központi oltáregylet támogatni akar minket és nem megkötni, mellénk áll jó tanáccsal, előnyök biztosításával, adományaival. A központi oltáregylet nem egyházmegyei intézmény, az több akar lenni s joggal. Szíve, élettője, mozgatója minden eucharisztikus ügynek. M. t. értekezlet, értsük meg egymást s ne feledjük, hogy concordia parvae res crescunt. S akkor azt hiszem, az oltáregyletek révén lesznek Isten szent főltségéhez méltó templomok, Istennek tetsző nemes tiszta szívek.

SZENT ÁLDOZÁSKOR

Betérdeltem az oltárnál,
S úgy éreztem, mintha ottan
Tárt karokkal engem várnál.

Megremegett gyöngé testem
És halovány ajkaidról
Bátorító szokat lestem.

Igaz, Úram, hogy Te nékem
Búbánatos harcaimban
Betörlöd a verejfékemet?!

— Igaz!...

És Tégedet megtagadnak?...
Téged!?... Aki a keresztfát
Megfaragtad önmagadnak?!

— Igaz!...

Igaz, Úram, hogy Te látod
A lelkekre nehezedő
Szörnyűséges, sötét átkot?!

— Igaz!...

S Téged halálra keresnek?...
Téged!?... Aki ételt, italt,
S ruhát adsz az inségesnek?!

— Igaz!...

Óh, mondd, Úram, igaz hát az,
Hogy végtelen jószággal
Még nékem is megbocsátasz?!

--- Igaz!...

Igy hát, Úram, maradj nálam,
Mindenható Üdvözítőm,
Te vagy az én erős várom!...

Falácsy Endre.

Öröklámpa

Elmélkedés.

MIKOR belépsz a templomba, a főoltár előtt csüngő öröklámpa rögtön szemedbe ötlék. Különösen ha alkonyatkor keressük fel az Isten házát, mikor künn már szárnyait bontogatja a sötétség, benn a templomban pedig gyászfényhoz hasonló lepel borul az oltárra, a szószékre, a szobrokra, a padokra, akkor az öröklámpa úgy tűnik fel ott az oltár előtt, mint a kigyuladt ragyogó csillag, mely reszkető fényével mint szelid üzenet integet felénk a más világból.

Leborulva az oltár előtt úgy érzed, mintha a hit angyala suhanna melléd s leoldana szemedről egy fehér kendőt, mely eddig látásodat akadályozta.

Csodálatos, isteni dolgok raja bontakozik ki előtted.

A fény és világosság mindannak jelképe, ami szép és kedves, ami

jó és vigasztaló, ami boldogító és dicsőséget árasztó. Ezért nevezzük az Istent fényességnek; Jézus Krisztust a világ világosságának; mikor pedig kedveseinket az anyaföld ölébe eresztjük, utánuk sóhajtok, hogy az örök világosság fényeskedjék nekik. Mivel pedig Jézus, a mi Urunk és Üdvözítőnk, maga a végtelen tudás, bölcsesség, minden boldogító igazság kútforrása, mennyei boldogság, kegyelem és áldás, azért az egyház a tabernakulum lakója az Oltáriszentség elé az öröklámpa világosságát gyújtja.

Mindennek, ami a templomban van, az a hivatása, hogy az oltár előtt térdelő ember lelkét, szívét, érzéseit mintegy szárnyra kapja s a templom fenséges lakója felé irányítsa. Láttad már napfölkeltkor a mezőt, mikor még csak pirkad s a látóhatár szélén megjelenik az a biboros függöny, mely mögül a nap fényes arca emelkedik ki?! Millió virág színes kelyhe áhítatos remegéssel tekint kelet felé s remegő vára-kozással lesi a fényes sugarat, mely végigszalad a tájon s fényt és világosságot csókol a harmatos virágszirmokra. Az Isten házában is minden az oltár felé tekint, az isteni szeretet örökké lobogó szent csipkebokra felé; a néma csendben diadalmas s fenséges alleluják szállanak, hódolatul Krisztus szent testének s drága szent vérének.

Mikor pedig a pap az oltár elé jő, fehérbe és arannyal átszőtt ruhába öltözve s kiveszi azt az arany rózsát, a monstranciát, melynek közepén fehérlik a szent ostya, titokzatos érzés viharzik a szíveken keresztül; lesütjük szemünket, meghajtjuk térdünket, összekulcsoljuk kezeinket. Ha pedig tömjén szemeket szór az izzó parázsra s a füst fel-száll s befátyolozza a szentségtartót, az orgona hangja mellett fölharsan az ének, az alázatos, a dicsőséges, a kérő, a diadalt kiáltó himnus, a szívek puhulnak, vidulnak, nyiladoznak s úgy ömlik ki belőlük az imádás, hódolat, könyörgés, engesztelés, áldás, mint a rózsaszirmok közül az ég felé szálló illat.

Érzed-e nyilni a te szívedet is? Emelgeti-e szárnyait, hogy feléje repülj, mint a madár-fiók hívogató anyja után? Gyulad-e a te lelked is, tüzesedik-e a te szíved is, izzanak-e a te érzéseid is, mikor feléd csap az Oltáriszentségben rejlő Jézus Krisztus szentséges szíve szeretetének forró lehelete?

Nézd, kedves lélek, az öröklámpát s ha azt akarod, hogy a te szíved is égjen, lobogjon Jézus Krisztus előtt, mint az örökkéfény, figyelj tanítására s kövesd azt...

I.

Az öröklámpa *csendes magányban* s elrejtettségben lobog. Távól a világtól s annak zajától; a templom falai által védve a vihartól, a hűvös

esőktől, a zugó szelektől s égháborútól; abban a néma mozdulatlan-ságban ontja fényét, mely az oltást körülöleli.

Igy hagyj el te is a világot, követve Jézus szavait: «Jertek külön egy pusztá helyre és pihenjete meg egy kissé.» (Márk 6. 31.) Ott túl a tengeren, a világ hiúságának, tülekedésének, a töméntelen sok kín és fájdalom tengerének másik partján, az Isten közelségének csendes part-jain van a ti igazi világotok. Emitt az élet piaci zaja elfojtja imádságtok hangját, a gúny hűvös szelei kifagyasztják az áhftatos érzések palántáit, a szenvedélyek viharai kitépik sziveitekből az örök élet reményeit s a bűnös élet égháborúja tönkreteszi bennetek az Isten képmását, lelke-teket kárhozatba dönti.

Abban a másik világban, az Oltáriszentség környezetében, a csendes elvonultságban nincs más, mint Isten és lélek, az Üdvözítő és az elve-szett báránka, a Megváltó és a meggyógyított betegek, megvigasztalt szomorkodók s a bűneiktől feloldozott bűnösök. Ha hideg a szived, az ő szerető szívének lángjainál áttűzesedik; ha beteg, az ő keze érinté-sére meggyógyul; ha bűntől szennyes, az ő kegyelmének árában füröd-hetik. A lelkiélet magányában merül el az ember az isteni szeretet mélységeibe, úgy, hogy egyszerre azon veszed észre magad, hogy nincs vágyad s örömed más, mint Krisztus, ami után az Apostol oly meg-indító epedéssel áhftozott: «Élek én, de nemcsak én, él bennem a Krisztus. Vivo ego, sed non ego, vivit in me Christus.»

S ez a lélek igazi boldogsága...

II.

Az öröklámpa *gyöngye üvegből van, könnyen törékeny.* Aki gon-dozza, óvatosan bánik vele, nem dobálja ide-oda, nem veri a földhöz. Mert eltörik s szétömlik belőle az olaj, elhamvad a világossága, kialszik a tüze.

A mi szívünk, az ember gyöngye, gyarló szive is törékeny. Ha azt akarod, hogy a kegyelem olaja ki ne csorogjon belőle, az isteni szeretet lángja ki ne hunyjon benne, óvatosan, gyöngéden, féltő gonddal kell vele bánnod. Krisztus Jézus hűséges szolgálója, a lelkes evangéliumhirdető szent Pál is erre int, mikor írja: «Tudja mindenitek birni az ő edényét szentségben és tisztességben; mert törékeny edényben van a mi kin-csünk.» (I. Tesszal. 4. 4—5.)

Legnagyobb veszedelemnek vagyunk kitéve a mi lelki épségünk, ha a kevélység szenvedélye rázogatója. Aki magát nézi s önnön dicső-ségébe van elmerülve, az nem látja Istent s nem találja meg kegyelmét. Egészen úgy, mint az imádkozó farizeus, kit önbizalmának dőllye

vaksággal vert meg s messze elterelt az Úrtól. Az alázatos vámos szégyenében földig aláza meg magát szemeit lesüti, mellét veri s lelkét eltölti saját nyomorúságának érzése. De ahogy a fekete, jól átszántott földből nő ki a legszebb kalász, úgy az alázattal és bánattal áthasogott lélekből a fohászok felszálltak az Úrhoz s kegyelmet találtak nála. Az üdvös félelem felnyitja lelke szemeit s tisztán látja, mily örvények zúgnak lábai előtt, ha elszakad az Istentől, szívére felhő borul, melynek árja megindul s szemeiben megjelenik a világ legértékesebb gyöngye, a bánat könnye. Aki így tesz, megigazul...

III.

Az öröklámpát sokszor megtisztítják és új olajat öntenek bele.

Gondolod, hogy haladva az élet országútján, van önmagadtól annyi erőd, hogy a tövist, mely megtép, kikerülheted s a föld sarát, hogy rá ne hulljon arra a hófehér öltönyre, melyet a keresztség szentségében öltöttél magadra?

A mi jóságos Üdvözítőnk előre látta a mi lelkeinket a bűn ostromában, elepedve a szomszagtól éhezve, mint a koldus, vergődve, mint a megsebzett madár. Látta a millió előbb hófehér lelket szégyenletes rabságban sínylődni, miket a bűn rak az emberre... Megteremtette a bűnbánat szentségét, mely tisztára mossa a lelkeket s az Oltáriszentséget, mely felüdíti arcukat, mint a hulló harmat a tikadt virágokat.

Mi tart vissza, hogy oda ne borulj a gyóntatószék elé s elmond gyarlóságaidat, bűnbocsátó feloldozásért esedezve s mi lehet az akadály a annak, hogy ajkaidhoz ne emeld a kelyhet, mely a szüzeket nevelő bort, Krisztus piros szent vérével nyújtja?! Az a drága olaj, mely a lélek tüzét, melegét mindig épségben tartja, a legmértősebb Oltáriszentség. Miként az Olajfák hegyén kipermetezett a legillatosabb s legtisztább olaj, Krisztus Urunk homlokát elborító vérizzadás, akként a szentáldozás asztalánál mintegy csodálatos csatornán keresztül feléd áramlik a kegyelem olaja a leggazdagabb adagokban. Tartsd alája életed lámpáját naponként e csatorna alá, szeresd a szentmisét, áldozál gyakran s meglásd, hogy vidul a szived s lelked s hogyan lobban eleven fényes lángra e mennyei szent olajtól.

Igen, édes Jézusom, mint «az öntő olaj, olyan a te neved». Te töltögeted az olajat sziveinkbe, a mi szegény, te utánnad törekvő sziveinkbe is. Miként szent megtestesülésed által Máriának, a te édesanyádnak szívét a kegyelem teljességével árasztottad el, akként akarod irgalmaságod, jóságod egész áradatát a szentmisében, a szentáldozásban a mi lelkeinkbe is vezetni. S miként szűz Anyád lelke ekként előtted

mintegy mennyei öröklámpa égett, úgy szeretnők mi is, ha lelkünk előtted ilyen öröklámpává változnék «*lucerna ardens et lucens*».

Különösen akkor lobogjon fel bennem ez a szent láng, ha majd életem esteledik, utolsó óráim alkonyodik... *Lukácsy István.*

«Örökimádás»-templom ciboriumának képei.

2. Szűz Mária.

OH AZ A SOK szép Madonna-kép és Istenanya-kép, mennyire szeretjük őket, milyen bensőséges, vallásos érzelmeket játszanak lelkünk húrjain! Ott van a spanyol Murilloé, melyen a szent Szűz mélységes lelkületét sejtető tűz ül; ott vannak Ráfaelnek finom szépségű és játszi áhítatú Madonna- és Istenanya-képei. Másoknak szívét inkább Fiesolenak mennyei bájít és földöntúli áhítatot sugárzó Istenanya-képei, vagy Tiziánnak fenségesen komoly Szűz Mária képei ihletik vallásos hangulatra. Nem is szólunk azokról a remekművekről, melyek a Szűzanyát az Angyali üdvözlés pillanatában, a szent család bájában, a kereszt fájalmában, a mennyei boldogság dicsőségében ábrázolják. Az Örökimádás-templom áldoztató kelyhén úgy sem található egyik sem. Nem az anyai öröm szentségét, nem a fájdalmas Anya keservét, sem szüzi tisztaságának báját kellett az áldoztató kelyhen kidomborítani, hanem a szűz Mária hódolatát és imádását a legméltóságosabb Oltáriszentség iránt.

A boldogságos szűz Mária kétségkívül mély imádattal vette körül már a földön az ő isteni Fiát. Hiszen ő volt legbiztosabb arról, hogy minő kincssel bír az Úr Jézusban. Neki mondotta Isten követe, az angyal: És a szent, ki tőled születik, Istenfiának fog hivatni és nevét Jézusnak hívod. Az Isten fia vett tőle emberi testet, ép azért imádtá ő már a földön az ő szent gyermekét, az Isten Fiát.

De az Úr Jézus mégis és tényleg gyermeke volt a szűz Máriának, ki tehát a szülői tekintély szentségével állt az Úr Jézussal szemben. És a szentírás nem is habozik mondani az ifjú Jézusról: és engedelmes vala nekik, t. i. földi szüleinek. Az Istenanya-képeken pedig mindenütt ott ragyog az anyai méltóság apotheozisa, vagy a királynő, az Istenanyai fenségesség emelkedettsége.

Az Oltáriszentség legmélyebb titkával szemben azonban a szűz Mária lelkében sohasem élt más érzelem, mint a mély imádás, az áldozatos meghódolás, ugyanaz, mint amelyik valamikor ezen szavakat adta ajkára: Ime az Úr szolgáló leánya, legyen nekem a te igéd szerint. Az Örökimádás-templom áldoztató kelyhén ez a szűz Mária látható. Az a szűz Mária, aki nem ül az istenanyai méltóság fenségében és nem ragyog

a mennyei dicsőség árában, hanem aki Isten legengedelmebb, legalázatosabb szolgálója: Ime az Úr szolgáló leánya. Ez az igazi Oltáriszentségről nevezett szűz Mária, Mária de Eucharistia.

A francia származású Ingres Domonkosnak is van egy Mária de Eucharistia képe. Oltáron álló kelyhen rajta lebeg a szent ostya, két oldalán

Ingres: Szűz Mária imádja az Oltáriszentséget.

angyali kezek gyertyát tartanak, a szűz Mária pedig összetett kézzel áll, kissé féloldalt fordulva, utánozhatatlan áhitattal, melyen bensőség, nyugodtság és boldogság ömlik el, tekint a legszentebb Eucharistiára.

A mi áldoztató kelyhünk képe egyszerűbb. A fõnt említett alázatos Szűz, ajkán az «Ime az Úr szolgáló leánya» ígével, szemében az imádás hódolatával, egész alakján a megsemmisülés alázatával kulcsolja kezeit, hogy imádja az ő isteni Fiát, aki a legméltóságosabb Oltáriszentségben lakik a mi lelkünk táplálására.

Dr. T. J.

TÖRTÉNELMI TÁR.

Farsangi szentségimádás.

A FARSANGI szentségimádás Rómában vette eredetét s engesztelésül szolgál a farsangi vigadozásokkal elkövetett bűnökért. Míg a világ fiai a farsang három utolsó napján élvezetek után futkosnak, a mulatságok zaját és mámorát keresik, a buzgó hivek hetvenedvasárnapon s a rákövetkező napokon az Isten házába gyűlnek az Oltáriszentségnek folytonos imáadására. Ezen engesztelő imáaddal megkérik a szentségi Úr Jézust a világnak bűneiért.

A farsangi szentségimádást a múltban is épúgy, mint napjainkban, nagy buzgósággal tartották meg a jó lelkületű hivek. Hazánk múltjából is hivatkozhatunk több lelkesítő adatra.

1. *Budán* a Nagyboldogasszony-templomban (mai Mátyás-templom), míg ez a plébánia a jézustársasági atyák vezetése alatt állott, kiváló buzgóságot fejtettek ki a farsangi szentségimádásnak megtartásában. A hivek valóságos önzöltek a templomba a legméltóságosabb Oltáriszentségnek imáadására. A vallásos társulatok és a különböző céhek, a tanulóifjúság és a katonaság óránként föl váltva végezték imáadásukat. Így a templom sohasem maradt ájtatoskodók nélkül. Nagy fényvel tartották meg farsang keddjén a szentségimádást befejező esti körmenetet. Hasonló pompát fejtettek ki ilyenkor, mint a feltámadási körmenet alkalmával. A templom-teret fényesen kivilágították; a térnek különböző pontjain tűzerek élesztettek szuroklángokat serpenyőkben. A körmenet megkerülte a Szent Háromság-szobrot. A hivek égő gyertyával, énekszóval vettek részt a szentségi körmeneten. Közbe-közbe a templom zenekara a templom erkélyén egyházi darabokat adott elő. Valóban festői látvány lehetett a kivilágított tér s a körmenetben hömpölygő ájtatos embersokaság. Így módon tartották meg Budán a farsangi szentségimádást a XVII. századnak végén s a XVIII. század folyamán.¹

2. Miként Budán, úgy másutt is a vallásos társulatok tagjai jártak elől jó példával. Különösen kitűntek e tekintetben az országSZerte viruló Mária-kongregációk tagjai. Bámulatos dolgokat jegyeztek föl egyebek közt a *szokolcai* gimnáziumi Mária-kongregációnak évkönyvei.

1694-ben egyik kongreganista farsang három napján sanyargató övet öltött magára s nemcsak a nappalt töltötte imáadásban, hanem éjjel

¹ Némethy Lajos: Nagyboldogasszonyról nevezett budapestvári főtemplom története. Esztergom, 1876. 140. és 176. l.

is virrasztva, imádkozott. 1702-ben voltak a kongreganisták között egyesek, kiket szüleik kényszeríteni akartak, hogy a farsangi mulatságokban résztvegyenek. A buzgó kongreganisták titokban elmentek hazulról s a jézustársasági atyák kápolnájában az Oltáriszentség előtt naphosszat imádatot végeztek.¹

A régi társulati tagok példaadása buzdításul szolgálhat az eucharisztikus lelkeknek.

Tímár Kálmán.

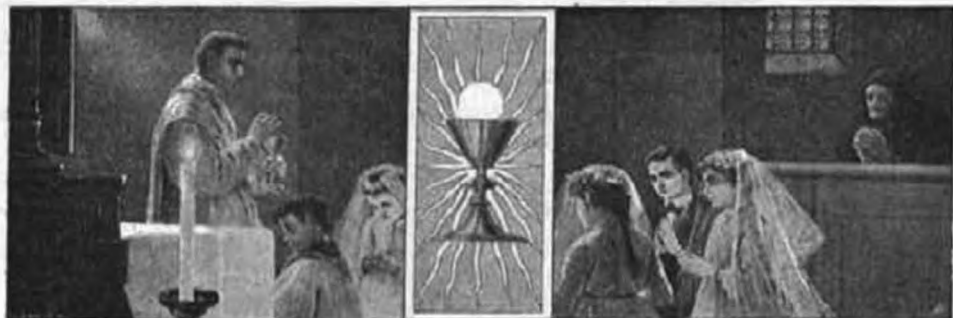
Eucharisztikus élet a pozsonyi Szent Ferenc harmadrendben. Szent Ferenc szelleme manapság újra életre kel. Fölfedezí értékét a tudomány, művészet, irodalom egyaránt. A magyar irodalomban a közel múltban két előkelő tollból látott napvilágot a «Fioretti» (Erdős Renée és Kaposi), amelynek remek legendatörténeteiről evangéliumi erővel és tündéres bájjal tör elénk szent Ferenc krisztusi szelleme.

Természetes dolog tehát, hogy a már-már divatját multa harmadrendben is újraszületik szent Ferenc creje. Örök dicsősége marad az asszisi szentnek, hogy közel hozta a maga korát Istenéhez. Megtalálta Istent a természetben, a madarakban, halakban, megtalálta és fölfedezte újra az emberek számára a templomokban, melynek renoválása, Istenházává való szépítése volt működésének kiindulópontja. Ennek a ferences szellemnek a megértelese sugárzik ki a pozsonyi harmadrendből, midőn megalakította és működésének sarkpontjává tette az «eucharisztikus szakosztály»-t s ezáltal közel hozta megint az embereket, a harmadrendet az Úr Jézushoz.

Mélységes oltáregyleti szellem uralkodik a szakosztályok révén a harmadrendben, gyakorlati oltáregyleti élet lüktet benne, mert imádják az Oltáriszentséget, buzgón járulnak a szent áldozáshoz, sőt egyházi munkaórákat is tartanak.

S ha ez az eucharisztikus működés szent Ferenc szellemének modern megértése, akkor másrészt diadalt is jelent az oltáregyletek számára, melyekből a hitéleti egyesületek a legmértősebb Oltáriszentségnek megbecsülését, megszeretését és kegyelmeinek kiaknázását tanulják.

¹ Weiser: A katolikus iskolaügy Magyarországon. Kalocsa, 1885. III. k. I. r. 204. és 277. l.

GYAKORI SZENTÁLDOZÁS.

Rovatvezető: REVICZKY ALADÁR főmunkatárs.

A papok buzgósága és a hívek vágya.

A PAPOK, akiknek szívében a buzgóság tüze ég, meg nem szűnnek a gyakori és mindennapi szentáldozást bevezetni mindenütt, ahol csak arra alkalom kínálkozik. Sok plébánia van egyházmegyében, ahol a hívek kisebb-nagyobb csoportokban járulnak napról-napra az Úr asztalához. Vannak ismét plébániák, ahol virágozik a havi közös szentáldozás, vagy az engesztelő szentáldozások társulafa, vagy Jézus szentséges Szíve tiszteletére a hónap első péntekén bevezetett szentáldozás. Ezek a tények a mérvvesszői a papok buzgalmának és a bretagnei nép hitéletének.

Ha eddig bizonyos szabadsággal tárgyalhatták a theologusok a gyakori szentáldozás kérdését, annak feltételeit, most a szentszék véget vetett ezen szabadságnak és új, biztos, határozott zsinórmértéket állított fel, midőn 1905-ben kiadta. «A trieszti szent zsinat» c. rendeletet. Ez a rendelet a mi egyháztörténetünknek egyik legkiválóbb és legnagyobb eseménye. Mi apostoli tekintélyünknel fogva megparancsoljuk összes áldozópapjainknak, kikre hívek vagy gyermekek lelki üdvössége van bízva, hogy a fenti rendeletet átolvassák, áttanulmányozzák, annak minden szavát jól megfontolják, annak igazságáról meggyőződjenek, annak értékét szívökbé véssék és miután át vannak hatva annak igazságától, a híveknek szentbeszédjeikben azt hangoztatni, azt melegen ajánlani s őket ezen tanfűtásról minél tökéletesebben kioktatni meg ne szűnjenek.

A túlszigortól tartózkodni kell, mert ellenkező esetben könnyen a janzenizmus tévtanába eshetnek, mely az ember méltatlanságának ürügye alatt fávoltartja a híveket az Úr szent testének vételétől. Ne legyenek

szigorúbbak, mint az isteni Üdvözítő volt s az anyaszentegyház, mely az Úr jegyese.

Az szent igaz, hogy a gyakori és amennyiben ez lehetséges, a mindennapi szentáldozást a Szentatya, az egyház feje nagyon óhajtja, következésképen az Úr Jézus is, kinck ő a földi helytartója. Az Úr Jézus mondotta: Ha nem eszitek az ember Fia testét és nem isszátok az ő véré, nem lesz élet tibennetek» (Ján. 48. 53.)

Az Úr terített asztalához való lépést kivétel nélkül minden hívőnek: legyen az bármely állású vagy rangú, meg kell könnyíteni. A hívőknek a gyakori áldozáshoz való jogából folyik a lelkipásztornak ama kötelessége, hogy gyónógyermekait figyelmezzé kell tennie arra, hogy sokszor, sőt naponta járulhatnak az Úr asztalához.

Hogy valaki ezt mindennap megtehesse, csak két feltétel szükséges: először, hogy a megszentelő malaszt állapotában legyen, másodsor, hogy jó szándék vezérelje minden alkalommal.

Ha ez a két feltétel megvan, akkor nemcsak szabad a mindennapi áldozást megengedni, hanem tanácsolni is kell azt. «A mindennapi szentáldozás — mondta a metzi eucharisztikus kongresszuson P. Lintelo — a megszentelő kegyelem állapotában élő kereszténynek rendes életmódja.»

Katholikusok, kik jó példát akarnak adni és másoknak mintaképül akarnak szolgálni, járuljanak gyakran az eucharisztikus vendégséghez és így Jézus testének és vérenek vételével együtt lelkükbe vonul az önmegtágadás, az önuralom, a fegyelmezettség, a felebaráti szeretet és az életszentség szelleme.

Igy lesz ez, szeretet híveim, minden plébániámon, ha a X. Pius pápa által hirdetett új kereszties hadjárat meghozza eredményét. Mi, Bretagne gyermekei, csak engedelmeskedni fogunk akkor, midőn a szentéges Atya tanácsol és parancsol. Papok és világiak, azonnal hozzá akarunk látni a munkához, ut sumant et dent ceteris: hogy magunk vegyük és másoknak is adjuk.

Egyházmegyénknek minden lelkésziségén és intézményében a napi-rendre kell tűzni a gyakori és mindennapi szentáldozást és a ti érsektek örömmel üdvözli egyhangú elhatározástokat, mint új buzgalmazók előjelét, mint egy gazdag és virágzó kegyelmi életnek biztos zálogát, mint az összes plébániákon a lelki újjászületésnek áldott hajnalhasadását.

Igen, a gyakori és mindennapi szentáldozás lesz a mai romlott világ megváltása!

Dubourg, rennesi érsek pásztorleveléből (1909. év).

JÉZUSOM, ÖRÖMÖM

Rovatvezető: DR. SZYLLABA EMIL.

A szentek az oltárnál.

SZENT JÁNOS apostol földi életében nyitva látta az eget. Ott látta az Úr Jézust, Bárány alakjában. Látta körülötte a szenteket is, korona a fejükön, füstölő a kezükben. Boldogan élnek az égben s nincs, ami elszakítaná Jézusuktól.

Csak hogy a szentek nem mindig laktak a mennyországban. Nekik is előbb a föld volt a lakóhelyük. Őket is kísértette az ördög, a rossz emberek és saját romlott természetük – sokszor jobban, mint minket. Némelyik közülük életének egy-egy részében rosszabb volt, mint bármelyikünk. Hogyan lettek tehát szentekké? Úgy, hogy e földön megszerették az oltáron lakó Úr Jézust, aki őket nagy szeretetükért megerősítette a rossz ellen s így magához emelhette az égbe.

Nemde, mi is ugyanabba a mennyországba akarunk jutni, amelyikben a szentek vannak? Hiszen nincs két mennyország: egy a szentek s másik azok számára, akik nem akarnak szentek lenni! De akkor iparkodnunk kell Jézust az oltáron úgy szeretni, mint ők.

Lássunk azért néhány példát e hónap szentjeinek életéből, hogy mennyire szerették a legméltóságosabb Oltáriszentséget.

Február 4-én van *Korzini Szent András* fezulai püspök napja, gondoljunk akkor az ő első és utolsó szentmiséjére. Mind a két szentmiséjén megjelent neki a boldogságos szűz Mária.

Ez a szent ugyanis az Isten Anyjának kiválasztott fia volt, ámbar eleinte sehogy sem akart azzá lenni. Főnemes olasz családból származott. Szülei megfogadták, hogy fiukat az Istennek és a boldogságos Szűznek szolgálatára nevelik föl. Ámde úgy látszott, mintha az Úristen és a

Szentszűz nem akarnák ezt mindjárt. Tudniillik még András születése előtt való napon azt álmodta az anyja, hogy a fia farkas, aki a kármelita szerzetesek templomába fut, de amint a templomba belép, báránnyá változik. A kis András eleinte csakugyan farkasnak látszott: minél nagyobb lett, annál jobban szerette a bűnt és semmit sem törődött szüleinek intéseivel és fenyegetéseivel, pedig azok ugyancsak szomorkodtak miatta. Mikor egyszer nagyon tiszteletlenül bánt anyjával, anyja szomorúan mondta: «Valóban, fiam, hasonlítasz a farkashoz. Álmom első részét beteljesedve látom rajtad; mikor teljesedik be már a másik része is, hogy farkasból báránnyá változzál?» András kíváncsi lett; kérdezte, mit jelent sen ez s mikor erre anyja elmondta álmát s elmondta azt is, hogy atyjával együtt Isten és szűz Mária szolgálatára ajánlották fel, térdenállva kért anyjától bocsánatot, aztán elment a kármeliták közeli templomába, ott leborult szűz Mária képe előtt, kérte a Szentszűzet, fogadja őt a maga szolgálatába és segítse a jóban.

András tehát farkasból báránnyá változott s szűz Máriának igen kedves báránya lett, mikor már több éven át szentül élt, áldozópappá szentelték. Ekkor hallotta, hogy első szentmiséje napján az ő barátai drága lakomát és világi pompát akarnak rendezni. Ő azonban életének e legszebb napján egyedül Jézusára kívánt gondolni. Mit tett tehát? Egy két mérföldnyire fekvő kolostorba utazott s ott egész csendben végezte első szentmiséjét. Ámde szűz Mária vele ment; megjelent neki első szentmiséje alatt és így szólt hozzá: «Te az én szolgám vagy, én választottalak téged és akarom, hogy megdicsőíts engem».

Csakugyan szűz Mária szolgálója volt testestül-lelkestül. Ezt annyira megbecsülték benne, hogy fezulai püspöknek választották meg. Szent András ekkor 58 éves volt. Alázatosságában nem tartotta magát méltónak arra, hogy püspök legyen, azért elrejtőzött a karthauzi szerzetesek kolostorában. Ámde az Úristen mást akart: egyszerre egy háromszten-dős gyermek kiáltani kezdte: «Az Isten Andrást választotta; András a karthauzi kolostorban van és imádkozik». Erre rátaláltak és szent András nem ellenkezett többet: elfogadta a püspökséget.

Tizenhárom évet élt mint püspök. Ez idő alatt rendkívül sok jót tett. Mikor 71 éves korában, épen karácsony ünnepén a szentmiseáldozatot bemutatta, ismét megjelent neki a boldogságos Szűz és tudtára adta, hogy január 6-án meghal. Ez volt az utolsó szentmiséje, másnap már betegágyán feküdt s az előre mondott napon elhunyt.

Ó, bár bennünk is a boldogságos szűz Mária segítségével báránnyá változnék, ami farkastermészet. Meg is lesz, ha gyakran vesszük magunkhoz a kenyér színe alatt az Isten Bárányát.

2. E hónap 5-én *három szent minisztráns fiú* ünnepe van. Három

Japán gyermek ez. Mind a három 1597-ben szenvedett vértanúságot Jézusért. A legidősebb, *Tamás*, 15 éves; a középső, *Antal*, 13 éves; a legkisebbik, *Lajos*, körülbelül 10 éves volt. A felnőttekkel, kiket velük együtt Miakóban elfogtak a pogányok, huszonnégyen voltak. Valamennyinek hátrakötötték a kezét, a piacra vitték, talyigára tették őket és csúfságból körülhordozták a város utcáin. Azután Miakóból Nangazaki városába vittek őket. Ez az utazás télen történt és több mint három hétig tartott: elgondolhatjuk, mennyit szenvedtek a hidegtől! Nangazakiban azután a városon kívül, egy halmon elkészítették számukra a keresztfákat, amelyekre őket feszíteni akarták. Mindnyájan örültek, megcsókolták és átölelték a keresztfájukat. Lajoson, a legfiatalabbikon, különösen bámult mindenki. Ugyanis, amint a halomhoz ért és megpillantotta a sok keresztfát, hangosan kiáltotta: «Ugyan hol van az én keresztem?» Mikor azt neki megmutatták, nagy örömmel átölelte és rövid imádság után azonnal rá is feküdt. Majd rákötözték valamennyit a keresztféjére, később pedig a poroszlók lándzsájukkal átdöfték a szívüket.

Mekkora erőt kaptak e szent fiúk az Úr Jézustól, akinek oltáránál buzgón szolgáltak! Kedves fiúk, akik e sorokat olvassátok és még nem tudtok minisztrálni, tanuljátok meg azt! És ti, akik szolgálni szoktatok az áldozópapnak az oltárnál, gondoljátok el, hogy e kis vértanúk milyen anyagi módon minisztrálhattak, és kövessétek őket! A buzgó minisztrálásért azzal jutalmaz meg az Úr Jézus, hogy igen erős lelket ad.

3. Azonban van e hónapban oly szentnek az ünnepe is, aki a leányok és nők között tűnt ki a legméltóságosabb Oltáriszentség szeretetével. Ez *Ricci Szent Katalin*, apáca. 1522-ben Flórenceben, Olaszországban, főnemes családból született. Az Úr Jézus igen sok fájdalmat hocsátott reá, mivel ő maga kérte az Urat, hogy annyit szenvedhessen, mint Jézus a keresztfán. Nagy fájdalmaiban azzal erősítette meg magát, hogy a keresztre tekintett és az Oltáriszentséghez járult. Többször lehetett látni, hogy a szentáldozáskor mennyei fényesség vette körül, azután pedig teste a magasba emelkedett.

Kövessétek őt! Ha bármi szomorúság ér, járuljatok a szent áldozáshoz: Jézus meg tud vigasztalni s ha életekben nem is, az utolsó napon a magasba, szép menyországába emeli testeteket. *Dr. Szyllaba Emil.*

EUCCHARISZTIKUS SZÖVETSÉGEK.

Erzsébet főhercegnő Ő császári és királyi fensége.

SOHASEM hozott még a pósta olyan kedves levelet, mint Beke Gyula kis tagtársunktól *Alcsutról*. Boldog örömmel közli Beke kis barátunk, hogy Alcsuton Erzsébet királyi hercegnő őfensége adta fel az eucharisztikus szövetségi érmet. Kimondhatatlan nagy kitüntetés ez, melynél nagyobb e földön nem érhet eucharisztikus szövetségi tagot. Eddig csak *titündérmesékben* olvastunk aranszívű hercegkisasszonyról s most tudjuk, hogy ilyen jószágos főhercegnő valóban él is. Ne muljék el egy nap sem, hogy imátokba belefoglaljátok őfenségét, főleg ti boldog alcsuti tagok; de az országos euch. Gyermekszövetség 10.000 tagja közül mindegyik ajánljon fel legalább egy szentáldozást Erzsébet főhercegnő őfenségéért, aki buzgó *mindennapi* áldozó és azért mindnyájunk buzgóságának mintaképe.

Tanácsosok.

VAN SOKFÉLE tanácsos: királyi tanácsos, titkos tanácsos, miniszteri tanácsos és a többi. Az Eucharisztikus Gyermekszövetség is választott Budapesten tanácsosokat, ezek azonban szebb feladatot teljesítenek, mint a királyi, titkos vagy miniszteri tanácsosok, mert ők az Úr Jézus tanácsosai s arra ügyelnek fel, hogy tagtársaik mindinkább megszeressék az Úr Jézust.

A választást külön gyűlés végezte s a fiúknál megválasztottak: Sári Lajos és Novák István az Üllői-úti polgárban, Szentpéteri Gyula és Reichel József a práter-utcai polgárban, Hoskencz Jóska és Basta József a Szvetenai-utcai elemiben, Kollmann István és Sermann Béla a tűzoltó-utcai elemiben. Még mindegyik iskolában kell egy-két tanácsost választani s azonkívül még a mester-utcai gimnáziumban, a Knézits-utcai polgárban és néhány elemi iskolában.

A leányok a következő tanácsosokat választották meg: Hrabetz és Novák a Ranolder-elemiben; Bauer, Németh Anna és Pataki a práter-utcai polgárban; Mayer, Rottenbücher, Tóth, Drahovszky és Lázár a mester-utcai polgárban. A tanácsosok választása a leányoknál sincsen még befejezve.

A tanácsosok *kötelességei*, melyeket nyomtatásban bármelyik szövetségnek megküldök 20 filléres bélyeg beküldése ellenében a következők:

Tanácsos az a tag, kit az igazgató jelöltjei közül az eucharisztikus szövetségi tagok megválasztanak. A választás félévre szól.

A tanácsos kötelességei:

1. Állandóan szemmel tartja azt a csoportot, mely reá van bízva.
2. Rögtön jelenti az igazgatónak, ha valaki a csoportjából megbetegszik vagy iskolát változtat, inasnak megy stb.
3. Igyekszik a maga csoportját figyelmeztetni, hogy a heti gyónást és szentáldozást elvégezzék.
4. Minden hónapban figyelmezteti a maga embereit, hogy a «Jézusom, örömöm» ujságot biztosan megvegyék.
5. Az igazgató iránt legyen a tanácsos engedelmes és jelenjék meg pontosan, ha az igazgató tanácskozára hívja.
6. A tanácsos tartozzék magaviseletben, vallásos buzgóságban és iskolai szorgalomban az elsők közé.

Ezen szabályok állandó betartását köti minden tanácsos szívére az *Igazgató*.

«Jézusom, örömöm» ujságunkat megnagyobbodott alakjában óriási örömmel fogadták mindenfelé. Nyolc ezret nyomattam januárban és már alig van belőle.

A sok *karácsonyi és újévi* jókívánatokat hálásan köszönöm. Mind-egyikért, aki megemlékezett rólam, imádkoztam.

Tallós. Leveleiteknek nagyon örültem. Bizony, idén nem igen lehet innét zászlót kapni, mert rossz esztendő volt s nagyon kevés ajándékot küldtek az oltáregyesületnek. Ha írtok a muzsikaiknak, hát én is üdvözlöm őket. A színelőadáshoz gratulálok!

Pinkafő. Úgy látom, hogy nálatok sok a buzgóság. Persze a buzgó tisztelendő urak és a kedves nővérek sokat fáradnak veletek.

Székelyhíd. Szegénykék ti. De gondoljátok meg, hogy az Úr Jézus mennyit szenved értünk, akkor majd el tudjátok viselni a bajotokat.

Királyrév. A kis Czirák levelét köszönöm. Üdvözöllek benneteket és az áldott jó plébános urat.

Szombathely egyik büszkesége a gyermekszövetségnek. Sok tag van, buzgók, szeretik a «Jézusom örömöm» ujságot. Öllek benneteket.

Csákvár. Csókollak Bozory barátom, aranyos leveledért. Társaidat üdvözlöm.

Vérteskozma. Új szövetség alakult. Isten hozott!

Vágfarkasd-on már 116 tag van. Minden hónap első vasárnapján litánia után gyűlést tartanak az Oltáriszentségről. Öröm reátok gondolni, kedves tagok. Az esperesplébános urat tisztelettel üdvözlöm.

Nagyperkátá. Hála a jó Jézusnak, hogy mennyire lelkesedtek a szövetségért és az ujságért! Szervusztok! «Gazsika krajcárja» igen helyes, de mivel nagyon sok a cikk, nem tudom, mikor kap helyet.

Pancsova. Végre megalakult nálatok is kedveseim a szövetség. Sok tagot gyűjtsetek és buzgók legyetek. Pá!

*

Nagyon sok cikkecske, levél és költemény érkezett be a tagoktól. Csak türelem, ha lesz hely, közlöm őket.

Alvinczy Peti karácsonya.

(Vége.)

VÉGRE megérkezett Vállí Márta, hogy hívja Petit karácsonyfájához. Szomorú arccal jött. «Nem engedi meg, anyukám, hogy bejöjj hozzánk, mondotta Petinek, mert a te atyád olyan, olyan... mert az édesanyád olyan furcsa.» «De nézd meg legalább az ablakból», biztatja Márta és egy szép szentképet nyomott a kezébe. «Látod Peti, ez itt a képen a Jézuska, az a gyermek az ölében meg te vagy. Jézuska szeret téged is.» Ezzel hazaszaladt, Peti pedig odavánszorgott Vállíék ablaka elé. Sívár szemci hol a tündöklő karácsonyfát nézték, hol meg a szép szent képet, melyen a Jézuska volt.

Ez itt a képen szereti őt, ölébe is venné, nem találná nagyon piszkosnak.

Peti szemci lassankint lecsukódtak. Föl akart kelni, de nem tudott, úgy érezte, mintha odanőtt volna a hideg, kemény kőhöz. De föl kell állni, mert különben elalszik s akkor — akkor megfagy.

Éjjeli tizenegy óra lehetett, mikor az éjjeliőr erősen megkopogtatta a kórház ajtaját. «Egy gyermeket hozok! Nem tudom, él-e vagy meghalt, a Vállíék ajtaja előtt találtam a hóban. Az Alvinciék fia. Isten legyen neki irgalmas! Jobban járna, ha meghalt volna, No, jóéjszakát!»

A madárka megtalálta a fészket. Csitt, csitt, te szegény, félénk kis madár! Az ápolótestvér nyájasan megfogja Peti sovány kezét. Nem látszik szeretetreméltónak ez a gyermek, inkább visszataszító rajta, az öregségnek és gondnak kifejezéseit ezen a fiatal arcon és mégis megnyerte az Anna testvér szívét. Szereti ezt a gyermeket jobban, mint bármelyiket az egész teremben. S vajjon, miért? Mikor e látszólag életelen gyermegről lehúzták a kabátot, megmerevedett kis kezében, melyet mintegy melegíteni a kabátja elejébe dugott, egy kis képet találtak:

«Jézus megáldja a gyermekeket». Anna testvér szemében könyek szöttek. «Ez volt egyetlen kincse!» — suttogta meghatottan — igen, Ő a bárányokat összegyűjti, ölében hordozza őket. Ó, kis bárány, te a Megváltó báránya, úgy hordoz Ő is téged, mint te Őt.» Ettől fogva Anna testvér szerette a gyermeket s mennél betegbb lett, annál gyöngédebben szerette. Sok időbe került míg szeretetének sikerült megnyitni a félénk gyermek szívét és ajkát, de mikor végre sikerült, akkor is az a kép segítette rá.

Aznap Peti beteg tüdeje nagyon fájt s a szenvedés igen nyugtánná tette a gyermeket.

— Add ide a képemet, Anna testvér, akkor csendesebben tudok feküdni — kérte. A testvér odaadta s aztán míg ő szobában port törülgetett, Peti egészen csendesen feküdt láztól égő arccal, nagy, szomorú szemeit mozdulatlanul a képre függesztette. Anna testvér az ágy mellé lépett: «Petike mit gondolsz, mikor ezt a képet nézed?»

— Márta azt mondta, hogy ez én vagyok — rebegette akadozva és kérdőleg, miközben a gyermekre mutatott, mely a Megváltó ölében ült.

— Szeretnéd, ha te volnál az a gyermek? — kérdezte Anna testvér.

Peti olyan csodálatos tekintettel nézett rá, hogy Anna testvér önkéntelenül megölelte.

— Lásd, Petike, így fog téged a Megváltó a karjaiba venni és elvinni oda, ahol többet nem fogsz sem fázni, sem éhezni, sem sírni, ahol mindig, de mindig karácsony lesz.

Ó, boldog kis Petike! Ezt a beszédet megértette. Most már Anna testvér sokszor odaült mellé és beszélt neki a Megváltóról. Mit is tudott róla Peti, mielőtt a kórházba jutott? Semmi egyebet, csak amit az a kép, meg a Márta ajka beszélt neki róla és mégis szeretni tudta Őt. Peti most már nem volt elhagyatott gyermek. A Megváltó és az angyalok vártak reá, integettek neki. «Ma jön el? vagy holnap? vagy holnapután? Anna testvér?»

— Nem tudom, Petikém! Csak várj! nem soká! A városka jámbor lakócai eljöttek Petit meglátogatni. Mikor piszkosan és nyomorultul ott ült a szülői ház küszöbén, akkor csak a bűn gyermekét látták benne, eszükbe se jutott, hogy azoknak a «kicsinyek»-nek egyike lehessen, akikről a Megváltó irgalmas keze ezt a védőlevelet állította ki: «Ami cselekesztek eggyel az én kicsinyeim közül, azt én velem cselekszitek».

Most már tudták ezt és sokat cselekedtek. És Ő, aki mindeneket lát, bizonyára látja azt is, amit most a kis Petiért cselekesznek. Igaz, látta azt is, amit azelőtt elmulasztottak. Egy részük érezte is ezt, legkeserűbben Márta édesanyja.

— Márta, szolt Peti, a képet magammal viszem az égbe, megmutatom az Úr Jézusnak s majd azt mondom neki: «Nézd, mikor még senki sem szeretett, akkor már Márta szeretett s ezt adta nekem».

Ez a halála előtti este történt. Másnap délben hazament. Anna testvér karjai közt tartotta, apja és anyja ott álltak mellette. Félénken néztek gyermekükre. «Apám, imádkozzál! Anyám, imádkozzál!» — mondotta Peti. De hogyan tudtak volna imádkozni? Kezeiket összekulcsolták és hallgatták, amint Anna testvér fennhangon imádkozott s mikor gyermekük utolsó mosolyát látták, hangosan elkezdtek sírni, aztán hazamentek rideg otthonukba. Halk borzadállyal lépték át az üres küszöböt. Úgy tetszik, mintha az ítélet sötét felhője borongott volna fölötté. «Apám, imádkozzál! Anyám, imádkozzál!» Mintha a falak gyermeküknek ezt a halálkiáltását visszhangoznák. Vajjon elhallgattathatják-e ezt a kiáltást?

Közlik: *Szász Margit* és *Jolán*.

A mária-radnai csoda.

1695-ben, mikor a török szultán, Musztafa, bevette Lippa várát és az egész Maros-vidékét tüzzel-vassal elfoglalta, birtokába jutott Mária-radna, a híres búcsujárárhely is. A törökök a templomot minden kincsétől megfosztották és az volt a szándékuk, hogy felgyújtják. Evégből a szultán elküldött egy spáhit (török katonát), hogy gyujtsa föl a kápolnát. Mikor a katona égő fáklyával a kezében a kápolnához közeledett, lova egyszerre megállott és nem tudott továbbmenni, mert lába mintegy odanőtt a földhöz, melyen állt. Isten akarata volt ez. Még ma is látni a kis kápolnába azt a kőlapot, melyben a ló lába megakadt.

A mi lelkünknek is vannak ellenségei, melyek elakarják pusztítani lelkünket. De mink megmenthetjük lelkünket a gyakori szentáldozással. Mert akkor, ha gyakran és buzgón járulunk a szentáldozáshoz, akkor a jó Jézus nem engedi, hogy ez megtörténjék.

Közli: *Rottenbricher Honka*, a «Leányok euch. szövetség» tagja.

A jubileumi búcsu.

1600 éve, hogy a keresztény vallás felszabadult. Az anyaszentegyház egy külön ünnepséget rendezett, melyet a temesvár-józsefvárosi elemi leányiskola IV., V., VI. osztály november 6., 7., 8-án tartott meg. Igazán megható jelenet volt, mikor párosan, nagy csendben átmentünk a plébánia-templomba. Az ájtatosság kezdetén az árvaleányok elénekelték: «Jöjj el, Szentlélek-Úristen» című éneket. Utána nagyságos Láng Dávid

igazgató urunk beszédet tartott, melyben megmondta az ünnep jelentőségét, a keresztények 300 évi üldözését, Nagy Konstantin megtérését és a búcsu elnyerésére szükséges tudnivalókat. Igaz, hogy nekünk VI. osztályosoknak, a hitoktató urunk sokat beszélt már azelőtt az iskolában erről, de szükséges volt ismételni a templomban azt is, mert a IV. és V. osztály nem tanult még egyháztörténelmet. Továbbá elmondotta, hogy a kereszt védelme alatt ne féljünk semmitől. Beszéd után elmondtuk az öt Miatyánkot, Üdvözlégyet és egy Hiszekegyet, Utána körmenetben átmentünk a zárdatemplomba. Elöl egy fiú vitte a keresztet, mi pedig összetett kezekkel, a tanítónők kíséretével utána mentünk. A zárdatemplomban énekkel fogadtak minket. Az igazgató urunk kivette a legméltóságosabb Oltáriszentséget. Előtte elmondtuk a búcsuimákat, aztán áldást kaptunk a legméltóságosabb Oltáriszentséggel. Következő két napon ép úgy történt minden, mint az első napon, csak hogy a főtiszteendő hitoktatóink is prédikáltak. Az első napon gyóntunk, kétszer áldoztunk. A harmadik napon volt a közös áldozás. Majdnem 300 leány vett részt ünnepségünkben. E napok alatt önmegtagadásokat gyakoroltunk; úgy hát biztosan hisszük, hogy elnyertük a búcsut. Emlékezetünkben fog maradni e nap.

Temesvár.

Cirler Vilma VI. o. t., Euch. sz. tag.

A magyarok és a bécsi eucharisztikus kongresszus. Az elmúlt év őszén folyt le Bécsben a XXIII. nemzetközi eucharisztikus kongresszus, amely alkalommal az öt világrész minden tájáról képviselt államok között szent István koronájának országai is résztvettek. Az Országos Katholikus Szövetség, mint a magyar csoport középponti bizottsága, összegyűjtötte az akkor elhangzott beszédeket és előadásokat s az egész mozgalomnak a magyarokat érintő adatait. Így összeállítva ez esemény történetét, a «Katholikus Közlöny» ezidei 22. számában 126 oldal terjedelemben kiadta. Az első lapon a magyar csoport fővédőjének, *Izabella* főhercegasszony-nak arcképe van, majd a bevezetés néhány szóval vázolja a kongresszus jelentőségét, majd a főhercegnő elnöklete alatt tartott alakuló ülések lefolyását, a bizottság megválasztását s az előkészítés munkáját írja le. Megemlékezik arról, hogy a magyar csoport elnöksége és a püspöki kar a megnyitás előtt Erzsébet királyné sárját megkoszorúzta, majd közli a három értekezleten elhangzott nagyérdemű előadásokat. Befejezésül az Izabella főhercegnő elnöklete alatt tartott záróülést, a körmenetet, a magyar zászlónak körmenet után a főhercegnőnek történt átadását, *Esterházy* Miklós hercegnek, mint a magyar csoport elnökének, százezer aláírással ellátott emlékalbum átadását és az Országos Katholikus Szövetség közgyűlését, ahol a kongresszusi beszámolót tartották, írja le.

Röptében a nagyvilág körül.

Örökimádás-templom szent kilencede a legméltóságosabb Oltáriszentség engesztelésére január 10. és 18. közt folyt le nagy fénnel és pompával. A szent novena mutatta meg leginkább, hogy mennyire finomul a buzgó katolikusok szeretete az Úr Jézus iránt. Megérik az Úr Jézus szenvedését, szomorúságát és elhagyatottságát, mely neki a legméltóságosabb Oltáriszentségben olyan tösegesen kijut. Ép azért buzgón látogatták a templomot, tömegesen járultak a szentáldozáshoz s példás bensőséggel tartottak imaórákat.

Naponkint délelőtt 10 órakor assisztenciás nagymise volt, délután pedig ünnepi szentbeszéd és áldás. A novena szónokai voltak: Kánter Károly prelátnak, P. Müller S. J., P. Biró S. J., dr. Andor György prelátnak, Toma István, dr. Tiefenthaler József. Istentiszteleteken pedig a következők celebráltak a fenti szónokokon kívül: dr. nemes Antal c. püspök, Novotny János prem. kormányzó, dr. Hanauer István, dr. Vass József igazgatók, Bán Sándor plébános és dr. Saly László prefektus. A lelki-gyümölcsökben gazdag novenát dr. Csernoch János hercegprimás fejezte be. A herceg úr most már harmadszor fordult meg az örökimádás-templomban s bizonyos, hogy sok kegyelem árad ki innen a főpásztor apostoli tevékenységére.

Templomrablások. Az erkölcsök eldurvulása valójában tetőpontját éri el. Egymást érik Magyarországon az olyan események, melyeket a vallástalanoknak kikiáltott franciák csak a forradalom vérengzése és borzalmi közepette engedtek meg maguknak. Sorban rabolják ki gonosz kezek a templomokat és hallatlan elvetemültséggel becsstelenítik meg a legméltóságosabb Oltáriszentséget.

Törökbálinton fölfeszítették az oltárszekrényt és elszórva a Legszen-
tebbet, igyekeztek a szent edényeket magukkal hurcolni. Még be sem fejeződött a buzgó lakosság megkérdelű vezeklése, midőn már egy másik

betörésről hallottunk, mely *Nagyszébenben* történt. Vérfagyasztó gonoszsággal bántak az irgalmas Jézussal *Szombathelyen* a templomrablók, ahol a szentostyákat szerteszórták a földön.

Mikor már szent Pál apostol a méltatlan áldozóról azt mondja: hogy vétkezik az Úr teste és vére ellen mint a Júdás, milyen rettenetes lehet egy ilyen szerencsétlen templomfosztogatónak a bűne! Az Úr legyen neki irgalmas. Mi pedig tegyünk úgy, mint a szent nők Krisztus sírjánál. Odasiettek meglátogatni, imádni és megkérlelni Őt, kit a Krisztusgyilkosok megöltek, mi is siessünk a meggyalázott Úr Jézus meglátogatására, hogy imádjuk, kérleljük s gonosz embertársaink bűnei folytán szent Szívén ejtett sebeit behegesszük.

Vég nélkül dicsőíttessék és magasztaltassék,

A legméltóságosabb Oltáriszentség!

A **szentmise titkai**. Calderonnak «A szentmise titkai» című ünnepi drámáját adták elő *Kalocsán* január 1-én és 6-án a küsszemini növendékpapok. A darab a világtörténelem nagy, isteni drámájába állítja be a szentmisét. A világtörténelem miséje — amint maga Calderon nevezi darabját — remek beállításban szemlélteti az összefüggést a szent titok ünneplésének egyes mozzanatait s az isteni kinyilatkoztatás réndjében történt főbb események között. A nagyszabású darabot meglepő ügyességgel adták elő a szereplők. A bécsi eucharisztikus kongresszus alkalmából a berlini Calderon-társaság is színre hozta a darabot. Akik mind a két előadást látták, odanyilatkoztak, hogy a kalocsai kispapok nagyobb közvetlenséggel, több melegséggel és átérzéssel jálszották a darabot, mint a berliniek. Dicséretükre válik ez a kalocsai levitáknak.

Vajha a kalocsai példa követésre találna s oltáregyesületi jubileumok, eucharisztikus értekezletek alkalmával másutt is előadnák ezt a főséges darabot.

EGYESÜLETI ÉLET.

Januári választmányi ülését a budapesti központi oltáregyesület 12-én tartotta. Jelen voltak: Kanter Károly igazgató, gróf Pallavicini Edéné elnöknő, Mária de Jerusálem főnöknő, Kiss Aladárné alelnöknő, a zárdatitkár, dr. Tiefenthaler József szerkesztő, továbbá gróf Pálffy Anna,

őzv. Heinrich Ferencné, őzv. Návay Kálmánné, Ghyczy Ida választmányi úrnők.

A jegyzőkönyv felolvasása után ajánlja az igazgató, hogy Rómába való tartozásunk kifejezésére küldjön a központi oltáregyesület alamsznát a római törzstársulatnak.

Ezzel kapcsolatban bizonyos összeget ajánl meg az oltáregyesület a budai Erzsébet-apácák templomának is, ahol oltáregyleti istentiszteletek tartatnak.

Szükségesnek tartja az igazgató előterjesztésére a választmány, hogy a görög egyházmegyék oltáregyleti ügyei rendeztessenek; kérvény tengersok szokott érkezni és pénzzado-mány nem. Mi sem áll annak útjában, hogy a templomkasszából küldjön minden plébánia legalább 2 koronát.

Ezután több oltáregyleti kérvény került megbeszélésre. Feltűnést keltett kölcseni Kende Zsigmond kérése, hogy a központból kapjanak egyházi szerek. A szatmáregyházmegyei panasz egy azon sebek közül, amelyek a központtól való elszakadás nyomában fakadtak.

A Hungária-uti Vakokat gyámolító egyesület a hercegprimás ajánlásával kér egy terem számára oltárt és fölszerelést, ahol bejáró hivek is hallgathatnának szentmisét. Az oltáregyesület erején felüli áldozatot hoz, ha a kérést kielégíti, mert utóbbi időben már túlsok tornatermet szerelt föl, másrészt meg erősen nélkülözi a kalocsai és esztergomi aulák részéről elmaradt adományokat.

Jelenti az igazgató, hogy a kőbányai oltáregyesület és szent Szív-társulat ezentúl közösen tartják ájtatosságait, továbbá mindkettő vezetésére az ottani plébános megbeszélése folytán Blieszner Ágoston segédlelkész lesz fölkerve.

Miután az úrnők külön is meghívattak a szent kilencedet bezáró ájtatosságra, melyet a hercegprimás ő főméltósága tart, az ülés a szokott imával véget ért.

A budapesti közp. oltáregyesület választmányának szűkebbkörű bizottsága január 13-án tartott több órás értekezletet, melyen Pallavicini örgrófné őexcellenciája elnökölt. A kérvények kielégítése került tárgyalás alá. A budapesti oltáregyesület évenként erején fölül jár el, mikor évenként százával ajándékozta szét az országban a remek egyházi ruhákat és templomkészletet. Ez alkalommal 130 kérvény fölött történt döntés.

A pécsi oltáregyesület 1912/1913. évi kimutatása szerény keretek közt jelenik meg, de annál tevékenyebb életről tesz tanubizonyosságot. Tizenegy ülést tartott az oltáregyesület, amelyeken sohasem hiányzott a valóságos lelkület mélyítését célzó előadás. Terjeszkedett, új tagokat és egyesületeket alapított, templomot restaurált, Pécsen 1500 inasnak szerzett szentmisét és nagy számban készített küldöttszét az egyházmegyében egyházi szerek. Több mint 50 fiók-egyesület tartozik az egyházmegyei központhoz, melynek igazgatója: Wa'dits Gyula p. prelátus, elnöknője: Zichy Lujza grófnő; alelnöknője: Kreszhacz Mihalné; titkára: dr. Kozma Ödönne; pénztárosa: özv. Obermayer Ernőné; munkavezető nő: Németh Ilona; II. titkar: Gyulay Ilona; ellenőrök: özv. Szinkovich Pálné és Simon Ilka; könyvtáros: Máhl M. Augustza.

❧ IRODALOM ❧

A Szent-István-Társulat rendes tagilletménye. Nehezen szoktuk várni évről-évre azokat a csinos apró könyvecskéket, melyek finom megérzéssel találják mindig el a divatos kételyekre a feleletet és aktuális szükségletekre az orvosságot.

Az idén *szépirodalmi kötetet* is találunk a könnyvek közt. Ezt a gondolatot nem lehet eléggé méltányolni. Egy kis szépirodalom mindenkinck kell s másrészt a családi regénytár ezáltal szélesebb körben fog ismeretessé lenni.

Kapva kaptunk *Martin Aurél dr.: «Szent Pál»* című fejezetén. Az őskeresztény apostoli kornak nincsen nagyobb alakja, mint a «nemzetek apostola», másrészt azonban alig találunk történelmi nagyságot, kinek tüneményes erejét és férfias karakterét olyan kevéssé aknáznák ki és ismernék mint szent Pál apostolét.

Giesswein Sándor dr. keresztény szocial filozófiai nézőpontból tesz összehasonlítást a «*Világegyetem és a lélek világa*» között. A sokoldalúan tudós Giesswein írásai mindig nagy nyereségei irodalmunknak.

Dr. Fischer-Colbrie-Ágost püspök. «*A kereszt császára*» címen mutatja be Konstantin császárt a kereszténységet felszabadító nagyságában. Ez egyik jubileumi mozzanata a Nagy Konstantin szabadítói rendelet 1600-ik évfordulójának. A püspök megragadja az alkalmat, hogy a szent kereszt diadalát vázolja az egyén, a család, az állam és a társadalom életében.

A gazdag tagilletményt kiegészíti a Szent-István-Társulatnak egyháziilag jóváhagyott kiadványa jegyzékét és a tavalynál sokkal szebb naptár.

Görgényi Jenő esperes-plébános fordításában (Tasnád, Szilágy megye) a következő hitbuzgalmi könyvek jelentek meg.

A pokol. Ára 4 kor. Irta: dr. Bautz József, münsteri akadémiai tanár. Második kiadás. Tartalma: A kinyilatkoztatás tanítása a pokol létezéséről. A pokol helyének meghatározása. A pokoli büntetések kezdete s örökévalósága. A pokoli büntetések felosztása. Az eredendő bűnben meghalt gyermekek állapota. A pokoli tűz természete. Az ördögök a poklon kívül. Tevékenységük a földön. Az elkárhozottaknak látható alakban megjelenéseik. Az elkárhozottak testi büntetései. Mellékes büntetések. A pokoli társaság. A pokoli büntetések örök változatlanysága. A pokol ugynevezett örömei.

A mennyország. Ára 3 kor. Irta: Reffo Jenő. Második kiadás. Tartalma: Mi a mennyország? Belépés a mennyországba. Az örök dicsőség fénye, a dicsőség fokai. Jézus, Mária és József a mennyben. Isten látása

és élvezése. A lélek dicsősége. A test dicsősége. A boldogok és angyalok társasága. A menny örökkévalósága. A mennyország előize a földön; a mennyország útja és kapuja.

A tisztítóhely. Ára 5 kor. Irta: Louvet cochinchinai hithirdető. Harmadik kiadás. Tartalma: A lélek a külön ítélet után. A tisztítóház létezése és helye. A tisztítóházbeli büntetések. A büntetések különböző fokai. A tisztítóhelyen való tartózkodás időtartama. Szellemjelenések. A tisztítóhelybeli lelkek irántunk való pártfogása. A szenvedő lelkek segítése az emberek részéről. Segítésükre az emberek által végezhető jó cselekedetek: szentmise felajánlása, alamizsna, ima, önmegtágadás, búcsuk felajánlása. Önmagunknak a tisztítóhelytől megmentésünkre szolgáló eszközök. A lelkek kiszabadulása a tisztítóhelyről.

Az utolsó ítélet és a világ vége. Ára 4 kor. Irta: Reffo Jenő. Tartalma: Az utolsó nap előjelei. A halottak feltámadása. A bíró megjelenése. A számadás. A jók különválasztása a gonoszaktól. Krisztus szavai a világ végéről. Az Antikrisztus. Hérok és Illés megjelenése. A végítélet a harag napja. Jozafát völgye. A kereszt megjelenése az égen. Az örök bíró. Az ítélet nagy könyve. A véghatározat. A szentek bevomulása a mennybe. A világ megégése. Új egek és új föld.

A budapesti központi Oltáregyesület terjesztői.

(Folytatás.)

A VIII. kerületben: báró Bárkóczy Ilona, Sándor-u. 27. sz.; özv. Bányai Miklósné, József-u. 20. sz.; gróf Batthyány Tivadarné, Horánszky-u. 24. sz.; özv. Goszthonyi Kálmáné, József-u. 63. sz.; Hermann Lászlóné, Német-u. 37. sz.; özv. Hoffmann Tódorné, Mária-u. 22. sz.; Holoczy Józsefné, Kemény Zsigmond-u. 22. sz.; Holzschuh Lajosné, Baross-u. 59. sz.; Jungmayer Mihályné, Nagytemplom-utca 31. sz.; Kvassay Jenőné, Rökk-Szilárd-u. 41. sz.; özv. Lafrankó Károlyné, Mária-u. 21. sz.; Murmann Alexandra, Horánszky-u. 28. sz.; Kőcsay Valéria, Sándor-u. 23. sz.; gróf Serényi Istvánné, Szentkirályi-u. 16. sz.; özv. Stiepek Pálné, Jázmin-u. 9. sz.; Tihanyi Béjáné, Szentkirályi-u. 11. sz.; Haász Emília, Váci-u. 79. sz.; gróf Zichy Livia-Klára, Scitovszky-tér 2. sz.; Éberling Józsefné, Üllői-út 66. sz.; Varady Elekne, Szigony-u. 16. sz.; Szilágyi Lajosné, Orczy-út 10. sz.; Molnár Györgyné, József-u. 23. sz.

A IX. kerületben: Cseley Józsefné, Üllői-út 79. sz.; Kemenes Jánosné, Mester-u. 3. sz.; gróf Keglevich Miklósné, Erkel-u. 15. sz.; Pesthy Árpádné, Bakács-u. 8. sz.; Rabolt Margit, Üllői-út 9. sz.; Kégl Gizella, Üllői-út 85. sz.; Rumpler Gézané, Üllői-út 85. sz.; özv. Marchan Jánosné, Ranolder-u. 23. sz.; Hofer Ferencné, IX., Üllői-út 101. sz.

A X. kerületben: Herfort Ilona, Herfort Irén, Füzér-u. 34. sz.; Mitskó Ferencné, Szapáry-u. 34. sz.; Loewel Matild, X. Ónody-u. 5. sz.

KIMUTATÁS

(Folytatás.)

Gróf Cziráky Luiza 5 K, Szefelder Lajosné 1 K, Moldova Béláné (Bessenyő) 2.88 K, Czibor Ernőné 1.20 K, Huszits György 1 K, Huszits Györgyné 1 K, Henz Katalin 20 fill., Uyka Anna 40 fill., Richter Mária 1 K, Molnár Józsefné 4 K, Práda Vilma 2 K, Durci Julianna 2 K, Hernyák András 2 K, Márkus Julia 1 K, Szlinák Margit 2 K, Szlinák Mária 2 K, Zebedits Julia 1.40 K, Bakos Mária 2 K, Danczinger Józsefné 2 K, Szabadits Anna 2 K, Sárvári tagok 25.04 K, Simon János 1.50 K, Simon Jánosné 1.50 K, Hermann Lászlóné terjesztőnél által: Köhler Gizella 2 K, Hermann Lászlóné 4 K, összesen 6 K, özv. Zubritzky Józsefné terjesztőnél által: Krantz Józsefné úrnő 4 K, dr. Zubriczky Józsefné 2 K, dr. Zubriczky József 2 K, Huber Antalné 1 K, Sik Magdolna 60 fill., özv. Zubriczky Józsefné 8 K, összesen 17 K 60 fillér; Steiner Mártonné terjesztőnél által: Mennerdaff Kálmánné 2 K, Hegyessy Árpádné 2 K, Wodicska Árpádné 2 K, Karonya Antalné 2 K, Svinctek Irma 2 K, Pogány Józsefné 2 K, Balogh Lászlóné 5 K, Neimann Sámuelné 5 K, Szeiczuk Tamásné 2 K, Szubriszky Anna 2 K, Kafka Fány 2 K, Csorba Ferencné 2 K, Fuchs Irénke 2 K, Rácz Anna 2 K, Steiner Mártonné 4 K, Steiner Katica 2 K, Lónyai Béláné 2 K, Smukács Prokorné 2 K, Hajducska Gézáné 2 K, Nonn Annuska 2 K, Nonn Józsefné 2 K, Nonn Laura 2 K, Nonn Adelle 2 K, Trégler Ferencné 2 K, Lanyás Gizella 2 K, Wajda Jánosné 2 K, Totth Ferencné 4 K, Begna Ferencné 2 K, Németh Gézáné 2 K, Lasky Gézáné 2 K, özv. Raics Antalné 2 K, Wawrek Róza 2 K, összesen 74 K; Gervay Lujza terjesztőnél által: özv. Lubinszky Györgyné 2 K, Schauschek Matild 2 K, Zimka Ilona 1 K, Zimka Gergely 1 K, Perger Juliska 24 f, Perger Mária 24 f, Lustig Borbála 24 f, Zimka Alajos 2 K, Bozor Borbála 1 K, dr. Cunner Kornélné 24 K, Gervay Luise 2 K, összesen 35.72 f, Rumpler Gézáné terjesztőnél által: Pelle Józsefné 2 K, Kovács Jánosné 2 K, Mohr Ádámné 1 K, Polonyi Julia 2 K, Barsi Lajosné 3 K, Simoncsik Mária 2 K, összesen 12 K; Knapp Konstancia terjesztőnél által: Klein Róza 1 K, Peheim Antalné 2 K, Kaspel Ferencné 1 K, Knapp Endréné 2 K, Koncz Istvánné 2 K, Knapp Konstancia 2 K, összesen 10 K; Murmann terjesztőnél által: Kampf Karolin 40 f, Kastér Erzsébet 24 f, Bartel Erzsébet 24 f, Rusó Róza 24 f, Bartlinczky Mari 40 f, Feitch Juli 40 f, Sefer Juli 40 f, Hegedüs Mari 40 f, Wetzel Erzsébet 1 K, Keller Magdolna 50 f, Micik Ignác 50 f, Micik Róza 50 f, Bothen Teréz 50 f, Witten Anna 24 f, Hubert Magdolna 26 f, Junger Erzsébet 30 f, Söhn Anna 40 f, Göte Borbála 40 f, Junker Erzsébet 40 f, Ménnig Dorothea 40 f, Liskó Erzsébet 40 f, Göte Anna 40 f, Hungár Kati 40 f, Szöllősy Ilona 2 K, Forián Albert 2 K, Fejes Lina 1 K, Komjáti Ilona 1 K, Papp Lászlóné 1 K, Kiss Józsefné 1 K, Krizsák Andrásné 1 K, Almásy Zsuzsi 1 K, Jeszenszky Róza 1 K, Takács Ilona 1 K, Dabai Paula 1 K, Stéfán Anna 1 K, Gubás Juliska 1 K, Balogh Györgyén 60 f, Sindler Mari 24 f, ajándék 18 K, Bálint Ernőné 4 K, Kostka Irén 4 K, Ámán Jánosné 2 K, Báthory Istvánné 4 K, Jordán Fernéné 4 K, Szelke Józsefné 4 K, Wederber Józsefné 2 K, Pieke Józsefné 2 K, Fekete Emerencia 2 K, Sziver Lujza 1 K, Brankner Veron 2 K, Árkosy Károlyné 2 K, Fok Ferencné 1 K, Fok Mariska 1 K, Fok Emma 1 K, Ottinger Károlyné 1 K, Ottinger Lajoska 1 K, Ottinger Irén 1 K, Ottinger Ilonka 1 K, Ottinger Nándorné 1 K, Vermes Mihályné 1 K, Winkler Erzsébet 1 K, Kramarik Karola 1 K.; Murman Alexandra 20 K, összesen 186.90 K.

(Folytatása következik.)

Női kézimunkákhoz

szükséges himzőanyagok nagy választékban
legolcsóbb árban kaphatók. Képes árjegyzék
bérmentve. — Intézeti és iskolai szállítók

Berger és Feiszinger

Budapest, IV., Korona-u. 4. szám.

Walsler-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

az oltáregyletek imakönyve, ötödik
teljes kiadás; 30 óra

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival
megjelent és kapható

Közönséges papíron:

Vászonkötés	3 K 50 f.
Bőr-kötés, vörösvágás, tokkal	5 " — "
Bőr-kötés, aranyvágás, tokkal	6 " — "

Műnyomó papíron:

Vászonkötés, vörösvágás	4 K — f.
Bőr-kötés, vörösv., tokkal	5 " 50 "
Bőr-kötés, aranyv., tokkal	6 " 50 "
Borjúbőr-kötés, aranyvágás, párnázva, kazettával	8 " 50 "

Japán papíron: (az egész könyv egy uj-
nyinál alig vastagabb)

Vászonkötés, vörösvágás	4 K 50 f.
Bőr-kötés, vörösvágás, tokkal	6 " — "
Bőr-kötés, aranyvágás, tokkal	7 " — "
Borjúbőr, párnázva, kazettával	9 " — "
Borjúbőr, hordozható tokkal	18 " — "

REMÉNYSÉGÜNK 1906, 1907, 1908, 1909-ik évfolyamal 1 K 40 fill.-jével.
még kaphatók egyenként

Walsler-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

öregbetűs hatodik teljes kiadás.

A betűk nagyok, de a könyv alakja alig valamivel
nagyobb a kisebb alakú kiadásénál: K. Sávely Dezső
festőművész rajzaival.

Jó papíron:

Vászonkötés	4 K 60 fill.
Bőr-kötés, vörösvágás tokkal	6 " 50 "
Bőr-kötés, aranyvágás, tokkal	7 " 50 "

Japán papíron:

Vászonkötés, bindre fűzve	5 K 20 fill.
Bőr-kötés, bindre f., vörösvágás tokkal	7 " 50 "
Bőr-kötés, bindre f., aranyv., tokkal	8 " 50 "
Borjúbőr, bindre f., aranyv. párnázva kazettával	11 " — "

Liguori sz. Alfonz

Üdvösség Útja (elmékedések).

Az első kiadás elfogyott; új kiadás készülöben.

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál

Kiskunmajsa (Pest vm.)

a pénz előleges beküldése mellett, vagy
utánvétellel

A kereskedésben 20%-kal drágább lesz.